

אור הנר

עורך: גדיה אטון

דבר העורך

"וזה אשר לא תאכלו מהם"

מהתחום שבו אתה מתעניין, חוקר החיות בתבל! "אולם אם אכן אצליח להוכיח לך שה' הוא נותן התורה, מה תעשה?" שאל ר' שבתאי את האיש.

- "אחזור בתשובה לאלתרי!" ענהו בנחרצות.

"הפעל את הטיימר", ביקש ר' שבתאי, "ויכונהו לחמש דקות בדיוק. אם אצליח להוכיח לך דבר זה, הינך מחויב לקיים את הבטחתך ולחזור בתשובה לאלתרי!" התנה ר' שבתאי.

- "אכן, מבטיח!" השיב האיש. "כפי הידוע לך", החל ר' שבתאי בדבריו, "ישנם חיות שמותר ליהודי לאוכלן, וישנם חיות שאסורות לו לאכילה. כשהתורה נותנת הנחיות ברורות אלו חיות אסורות ואלו מותרות (אותן נקרא השבת - פרשת שמיני), כדי

בפרשתינו התורה מצווה אותנו מה מותר להכניס לפה שלנו ומה אסור, ומוזהירה אותנו לבל ניכשל במאכלות אסורות, מכיוון שהם מטמטמים את הלב.

לצערנו הרב ישנם כל מיני אנשים טועים, שמנסים לומר שדברי התורה אינם אמיתיים (דברי הבל וריק) ולא חייב לקיים את כל דברי התורה חלילה.

לפנינו סיפור מדהים על המגיד הירושלמי הגאון הגדול ר' שבתאי יודלביץ זצ"ל: היה זה כשהוצרך רבי שבתאי יודלביץ זצ"ל לטוס לארה"ב בנסיעות מיוחדות.

בטיסה ערך היכרות עם היושב לצידו, ובמהרה התגלה לו שעל אף מראהו הגוי, הרי שבאמת אין הדבר כן, אלא יהודי בן יהודי הוא מבטן ומלידה, ואך סערת הימים סחפתו למחוזות רחוקים, ולעשיית מעשים שלא ייעשו, עד שפרק מעליו עול מלכות שמים לגמרי.

משהתעניין ר' שבתאי לעיסוקו, החל האיש לגולל בפניו את מעמדו ורום מעלתו בתור זיאולוג (חוקר חיות) ותיק, שנחשב בעולם כולו כאחד מהמומחים הטובים ביותר בתחום חקר החי ביבשה, בים ובאוויר, וסיפר על עצמו ללא הפסקה שיש לו המון תלמידים בכל העולם וששמו הולך לפניו בתור אחד מהזיאולוגים המומחים בעולם.

בתוך כך הגיעה שעת הארוחה, והדיילים חילקו מנות בין הנוסעים, המנות לא היו כשרות, ולכן המתין ר' שבתאי עד שהדיילים יסיימו לחלק את המנות הרגילות, ואז פנה לאחד הדיילים בבקשו שיואיל בטובו להביא לו מנת מהדרין, באשר יהודי שומר תורה ומצוות הוא ומקפיד על כשרות קלה כבחמורה. לעומת זאת, השכן הזיאולוג לא נרתע והושיט את ידו לקבל מנה רגילה, כשמיד פתחה לאכלה בתיאבון.

ר' שבתאי הזדעזע, ושאל אותו: "כיצד יהודי יכול לאכול מנה שאינה כשרה?"

האיש הסתכל על ר' שבתאי, וענה לו: "מה אעשה, אני מרגיש כל כך רחוק מהתורה, שעניין זה בכלל לא חשוב לי!" אמר לו ר' שבתאי: "הרי משה רבינו כתב את התורה הקדושה מפי הקב"ה שציווהו לכתוב את חוקי התורה לדורות!"

התאונן האיש: "מננין שכל התורה נאמרה מפי הקב"ה דווקא?"

"אביא לך הוכחה נחרצת לכך!" ענהו ר' שבתאי בבטחה. "ולא דרוש לי הרבה זמן להוכיח לך זאת, מכיוון שאני יכול להוכיח לך זאת בכמה דקות בודדות, ולא רק זאת, אלא שאוכיח לך

התיכון", תסביר לי מהיכן ידע משה רבינו כשכתב את התורה שרק ארבע חיות אלו, הם ורק הם יש להם רק סימן אחד ותו לא. הרי ישנם בעולם אלפי אלפים סוגי חיות שמפוזרים בכל מרחבי התבל, אם כן מהיכן ידע משה שרק השפן, הגמל, הארנבת והחזיר מצוינים בסימן אחד בלבד, ואין עוד חיות כאלו, וכי הכיר את כל החיות לפרטיהם ולפרטי פרטיהם? ולא רק זאת, אלא אף כיום לאחר גילוי אמריקה, ולאחר המחקרים הנמרצים שעורכים אתה וחבריך למקצוע, לא מצאנו בכל העולם כולו חיה נוספת שיש לה רק סימן אחד מבין השנים!

הרי אתה במקצועך חי עמוק בתוך העולם הזה, כך שהינך יודע היטב שאין שום חיה נוספת בעולם על פני כל מרחבי היבשה, הים והאוקיינוס שיש לה רק סימן אחד. כיצד ידע משה רבינו במדויק, וכי הצטיין במקצוע הזיאולוגות? או שמא עובד היה בגן החיות העירוני?

ודאי שלא!

אם כן כיצד כתב משה רבינו בתורה הקדושה שיש רק ארבע חיות שעומדים בתקן אחד בלבד ולא בשניהם, וכי לא חשש שבבוא הימים ימציאו את מקצוע הזיאולוגות, ויחקרו לעומק את כל בעלי החיים שעל פני מרחבי היבשה, ויתכן שיגלו שישנה חיה נוספת שמצטיינת רק בסימן אחד?!

אין זאת אלא שמוכרחים לומר שאכן משה רבינו בעצמו לא ידע! ולא היה לו מקודם שום מושג איזו חיה היא מעלת גירה ואיזו לא. אלא שהקב"ה שברא את העולם, ברא גם את כל החיות למיניהם ולסוגיהם, ולכן אמר למשה רבינו: כתוב בבטחה שרק ארבעת חיות אלו מצוידיים רק בסימן אחד ולא בשניים, שכן אני שבראתי את העולם יודע במדויק שרק ארבעתם מצוידיים בתכונה זו ולא אחד יותר!

ולשם כך טרחה התורה לכתוב את כל הרשימה הזאת, כדי שאם בבוא הימים יבוא אחד ויטען: "מי ערב לי מי כתב את התורה הקדושה?"

מיד תראה לפניו פסוק זה ותנופף לו: לפי שיטתך הסבר לי כיצד ידע משה רבינו לכתוב בוודאות רשימה זו? אין זאת אלא שהקב"ה, הוא, ורק הוא נותן לנו את התורה והוא זה שאמר למשה רבינו מה לכתוב וכיצד, והוא זה שנתן לנו את התורה הקדושה בהר סיני ע"י משה רבינו כדי לשומרה ולקיימה! מיד כששמע טענה זו קיבל עליו הזיאולוג לחזור בתשובה (דרשו).

אכן רואים אנו עין בעין כי משה אמת ותורתו אמת וכל מי שינסה למחוק ולשבש אות אחת בתורה עונשו כפול ומכופל, שבת שלום ומבורך.

שחיה תהיה מותרת לאכילה, צריך שיהיו בה שני סימנים, האחת - שהיא מעלה גרה, השניה - שהיא מפרסת פרסה.

ועתה אמור לי בבקשה, מה יהא דינה של חיה שיש בה רק סימן אחד, היא אכן מעלה גרה אולם אינה מפרסת פרסה, או להיפך?"

- "מסתבר, שמחמיירים, והיא אסורה באכילה. שכן אם דרושים שני סימנים להתירה באכילה, צריך שיהיה בה את שני הסימנים בשלימות, וסימן אחד אינו מספיק!" השיב הזיאולוג.

"יפה מאוד. ואכן בתורתנו הקדושה מבואר בדיוק כמו שענית. והתורה אף מפרטת את שמות החיות שיש בהם רק סימן אחד, כשבסך הכל יש ארבע חיות כאלו, הגמל, השפן, הארנבת והחזיר. כשהשלושה הראשונים מעלי גירה אולם אינם מפרסים פרסה, ואחרון אמנם מפרס פרסה, אולם אינו מעלה את גירתו.

ולכאורה ישנה שאלה גדולה מאוד: "אתה הרי זיאולוג מומחה "שאין כמוהו בכל מרחבי המזרח

דבר תורה לסעודה שניה

"ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו"
 תמה האור החיים הקדוש: מדוע היתה צריכה התורה לכתוב שבני אהרון הם נדב ואביהוא, היה לה לומר 'ויקחו נדב ואביהוא'.
 ותירץ האור החיים הקדוש: התורה כתבה "בני אהרן", כדי להסביר מדוע נדב ואביהוא לקחו את המחתה, מה עלה בדעתם לעשות זאת - משום שהם בני אהרון, והם כהנים, ולכן מתאים להם העבודה הזאת.
 וכתב האור החיים הקדוש: ההדגשה שהתורה הדגישה שהם נדב ואביהוא, משום שהם גדולים ושקולים כמשה ואהרון, כמו שכתב הזוהר. אומנם בניו הנותרים של אהרון, אלעזר ואיתמר, אינם במדרגה כנדב ואביהוא, וכמו שדרשו חז"ל בתורת כוהנים (פסוק ט"ז). ובגלל המעלה שלהם והכהונה שלהם העיזו שניהם להיכנס יחד.
 ולא רצו לקחת מאש המזבח שמה אין ראוי לקחת מאש זאת אלא לקטורת החיוב, ולכן הביאו אש זרה מבחוץ.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ... ונטמתם בם"
 העיר על כך רבי ישראל מראדין, בעל ה"חפץ חיים": התורה פונה כאן באזהרה גדולה לבני ישראל אל תנסו בשום פנים ואופן לטמא את עצמכם בנבלות וטרפות ובמיני מאכלים אסורים! כי מטבע הדברים, האדם מונע עצמו מאיסורים אלה כל עוד לא נכשל בהם בחיים. לעומת זאת הטועם דבר איסור פעם ופעמיים - סופו שמתרגל לכך והאיסור נעשה לו כהיתר. כתוצאה מכך הוא שוקע במצולות הטומאה ומתקיים בו "ונטמתם בם". משל לבעל חנות של בשמים, שירד מנכסיו ונאלץ לפתוח לפרנסתו חנות לעיבוד ולממכר עורות, המעלים ריח רע. בתחילה קצה נפשו של האיש מצחנת העורות שבחנותו, אך ברבות הימים התרגל לריחות הרעים, עד שלא חש עוד בסירחונם של העורות. כיוצא בכך - סיים ה"חפץ חיים" - קורה למי שאינו נוהר כראוי במאכלות אסורים, אפילו בשעת הדחק, ליבו ונפשו נעשים מוטומטים, עד שאינו מרגיש בסרחון הנבילות והטריפות הבאים.

דבר תורה לסעודה רביעית

קריאת שמע שעל המיטה
 בלילה לפני שעולה על מיטתו לישון יקרא קריאת שמע שעל המיטה, וכתבו המקובלים שמעלת קריאת שמע גדולה ובכוחה לתקן את עוון פגם הברית.
ברכת המפיל לאחר חצות
 ברכת "המפיל חבלי שינה מעיני", הנאמרת עם הקריאת שמע שעל המיטה, צריך לאומרה בשם ומלכות, גם אם הולך לישון אחר חצות לילה (יח"ד ח"ז).
לדבר אחר ברכת המפיל
 יש להשתדל בכל עוז שלא להפסיק בדיבור בין הברכה לשינה, זולת בפסוקי קריאת שמע ושאר פסוקים שבסידורים (הנאמרים לאחר ברכת המפיל), ואם עבר ודיבר, אין ברכתו לבטלה, ואינו צריך לחזור ולברך כלל. ואם תאב לשתות אחר שבירך המפיל. רשאי לברך ברכת הנהנין בלא כל חשש, וכן יש להקל לדבר דיבור נחוץ. כגון להשתיק ילד, או לברך ברכת אשר יצר, אם הוצרך לנקביו, לאחר שבירך המפיל.
ברכת המפיל כשאינו עייף
 אין צורך להמתין מלברך ברכת "המפיל" שלפני השינה, עד שיהיו עיניו נאחזות בשינה, ועומד להירדם, אלא יכול לברך מיד בעלותו לשכב כדי להירדם, וברור שאם עז רצונו לא לישון כל הלילה, אין לו לברך ברכת המפיל. (ילקוט)

דבר תורה לסעודה שלישית

"וכל השרץ השרץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל"
 בשולחן ערוך (יורה דעה סימן פ"ד סעיף ד') נפסק, שתולעת שלא פירשה ממקום רבייתה (נבראה בתוך הפרי ולא יצאה החוצה) - מותרת באכילה, אך אם פירשה, ולו במעט, ושרצה על הארץ, שוב היא אסורה באכילה מן התורה. ומקור ההלכה הוא מהפסוק שלפנינו, שאיסור אכילת שרצים נאמר בפסוק דווקא "על שרץ השורץ על הארץ" ולא בזה ששורץ בתוך פרי התלוש מן הארץ. כדי להבין את ההלכה הזו ראוי לצטט סיפור מעניין בנושא: מעשה במלך אחד ששאל לאחד מחכמי היהודים מה ההיגיון שבדבר שתולעת אסורה מן התורה רק לאחר שפרשה ממקום רבייתה ואילו לפני שפרשה ממנו אין היא אסורה, כיצד יתכן שהבדל של סנטימטרים בודדים יקבע האם הדבר ראוי לאכילה או לא. החכם במקום לענות לו תשובה ביקש שיביאו לו כף קטנה, שהביאו לו, ביקש החכם מן המלך שירק לתוך הכף, לאחר שירק המלך חזר החכם וביקש מן המלך שיבלע בחזרה את הרוק שירק לכף - סירב המלך בכל תוקף וטען שהדבר מאוס עליו, אמר לו החכם: אין זה מדרכי ההיגיון שתגעל נפשך לבלוע את הרוק שבכפית, הרי לפני רגעים מועטים היה הרוק בפין ובלעת אותו בלי היסוס, וכי מכיוון שהתרחק הרוק בסנטימטרים בודדים מפין שוב אינו ראוי לאכילה?! כמובן שלאחר המעשה הזה שוב לא ביקש המלך תשובה על שאלתו בהלכות תולעים...

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
 בן שולמית הי"ו
 שרית בת
 בת - שבע

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
 בן ציון בן מירב

לברכה והצלחה

שרה בת לאודה
 ינית בת רחל
 שמעון בן מרסל
 תנצבה

לברכה והצלחה

לאה בת
 סוליקה רביבו
 ז"ל (הי"ד)
 תנצבה

לברכה והצלחה

חנה בת חפסה
 יעקב בן מרים
 תנצבה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

שׁו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

שׁו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הלכות ספירת העומר

שאלה: האם מותר לקטן לספור העומר בברכה בפלג המנחה. תשובה: קטן שרוצה בימי ספירת העומר לישון לפני זמן שקיעת החמה, וקשה לו להמתין עד הלילה, יש להתיר לו לכתחילה לספור ספירת העומר בברכה מפלג המנחה, ואם נשאר ער בצאת הכוכבים טוב לומר לו לחזור לספור בלא ברכה.

שאלה: אדם שאל את חבריו כמה ימים לעומר, וחבירו השיב לו בטעות את מנין הימים באותו יום [כולל תיבת 'היום'], ותכף נזכר שאין לעשות כן, כמוש"כ מרן בש"ע (סי' תפט ס"ד), ולכן חזר ואמר מספר אחר בתוך כדי דיבור כדי לקלקל את הספירה הראשונה, או שאמר שאינו רוצה לצאת ידי חובה כלל במה שאמר, אם מועיל כדי שיוכל לחזור ולספור בברכה, שתוך כדי דיבור כדיבור דמי, או לא. (ומה הדין אם היה זה באחד הימים הראשונים, והשיב לו [לדוגמא] היום שלושה, ותכף הוסיף ועשרים, אם מועיל כדי שלא יצא ידי חובה).

תשובה: מי שהשיב לחברו בטעות את מנין הימים באותו יום [כולל תיבת 'היום'] אחר השקיעה, וחזר ואמר מספר אחר בתוך כדי דיבור כדי לקלקל את הספירה הראשונה, או שאמר שאינו רוצה לצאת ידי חובה כלל במה שאמר, הועיל באמירתו זו לבטל המנין הראשון שאמר, ויכול לספור באותו לילה בברכה את המנין הנכון בספירת העומר.

הלכות ספירת העומר

שאלה: מי שיש לו אפשרות לספור את העומר בזמן ביחיד או יותר מאוחר בציבור מה עדיף שיעשה תשובה: עדיף שיברך במנין יותר מאוחר ויזדרז כשיהיה לו מנין, ורק אם יש חשש שישכח יש לו לברך ביחיד בזמן.

שאלה: המניח במקום בולט שלט ספירת העומר של מספר הספירה של אותו יום אם נחשב למעשה ספירה. ומה הדין מי שהדפיס היום כך וכך לעומר ולא כתב מילים אלו אם נחשב למעשה ספירה. תשובה: בשני המקרים לא נחשב למעשה ספירה.

שאלה: ספרדי שמתפלל עם אשכנזים שנוהגים לספור את העומר לא כפי מנהגו, אלא במקום אחר בתפילה כגון אחרי העמידה והוא נוהג אחרי עלינו לשבח מה עליו לעשות. תשובה: יש לו לברך ולספור עמהם כמנהגם.

שאלה: האם יש לנהוג בספירת העומר לומר ברשות מורי ורבותי על ידי השליח ציבור והציבור יענו שמים. תשובה: יש להמשיך במנהג זה שיסודתו בהררי קודש.

"ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם" (ויקרא י"א, מ"ג). "ולא תטמאו בהם", באכילתו בגוף, שאם תעשו כן, ונטמאתם בהם, בנפש. והמלה "ונטמאתם" חסרה אלף, שהוא לשון טמטום, והטעם - כי הלב מטמטם באכילת הדברים האסורים (רבנו בחיי).

השאלה הגורלית שלפנינו נשאֵלה על ידי שוטר שומר תורה ומצוות, שכה ספר:

באחד הלילות, בשעת לילה מאחרת, ערכתִי סיור רגלי בסמטאות העיר. לפתע, שמתִי לב לפעילות חשאית בסמוך לחנות האטליז... עקבתי בחשאית אחר המתרחש, ולנגד עיני נחשפה שחיתות נוראה: משאית גדולה, שהנהיגה על ידי שני ערבים, עצרה בסמוך לחנות, ופרקה שם כמות גדולה של בשר נבלות וטרפות (המגיע מהשטחים). בעלי החנות היהודים, שהמתנינו לסוחרים הערבים, מהרו והכניסו את הבשר לחנות.

מתוך מקום המסתור בו עמדתי, הצלחתי להבחין כי המשאית מלאה בארזי בשר. היה ברור אפוא, כי הערבים עומדים להמשיך בנסיעה לעוד כמה תחנות, ולחלק את סחורתם הטמאה בעוד תחנות בשר בערי ישראל...

פעת קימות לפני שני דרכי פעלה שונות: (א) לפרסם לאתגר את חנות האטליז ההיא, שמלאה בבשר פגולים, וזאת על מנת להציל את הצבור מאכילת אסור וטמטום (הלב. ב) או שמא עדיף לשתק בעת הזו, ולהמתין עד שתשוב המשאית לחנות האטליז ההיא, ואז לעקב אחריה, וכך, בסיעתא דשמיא, יעלה בדינו לגלות את כל הרשת המרשעת הזו, העוסקת בהונאה ובהכשלת הצבור, ולחטוף גם את כל שאר החניות השתפות לפשע...!

ספק זה גורלי ביותר, שהרי אם נפרסם מיד את דבר המצאות הבשר האסור בחנות האטליז, אמןם נציל כמה יהודים מאכילת נבלות וטרפות פעת, אלא שהספקים הערבים יפסיקו לספק בשר לחנות זו, ולא נצליח להשתי את שאר החניות שמקבלות סחורה מאותם ערבים. כך ימשיכו יהודים רבים להפשיל מצד שני, אם נמתין מספר ימים, אמןם נוכל לתפוס את הפושעים ולמנע את ספוק הבשר מקל האזורים, אלא שבינתים יפשלו כמה יהודים באכילת בשר הפגולים...?

ביצד עלינו לפעול בעת הזו?

תשובה:

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א הציע את השאלה לפני חמיו מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, והשיב מרן: יש להודיע ולפרסם מיד שיש באותה חנות שבועיר בשר נבלות וטרפות, כדי למנוע את יושבי העיר מאכילת מאכלות אסורות. ואין לנו לעשות "מסחר" בעברות, ולטעון שמוטב שיכשלו יחידים ואל יכשלו רבים, אלא עלינו לגדר את הפרצות שלפנינו, מבלי לחשוב על רוחים גדולים יותר בעתיד!

לדפואה שלימה

סולטנה
בת פדחה
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
רון דבקה
הודיה לוי
אריק זעניב
דהן וב"ב

לדפואה שלימה

יוסף לוי
בן זיקטוריה

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירדה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה

ברכת המצה לאחר הפסח

קודם בואנו לבאר דין ברכת המצה לאחר הפסח, יש לנו לבאר מהי פת הבאה בכיסנין: נחלקו הראשונים מהי פת הבאה בכיסנין: שיטה א' - דעת רבנו חננאל הטור והרשב"א, שפת הבאה בכיסנין היא בצק של לחם שעשוי כמין כיסים מלאים סוכר ושקדים ואגוזים.

שיטה ב' - דעת הרמב"ם, פת הבאה בכיסנין היא עיסה שנילושה בדבש, או בשמן, או בחלב, או עירב בה מיני תבלין ואפאה.

שיטה ג' - דעת הערוך בשם רבנו האי גאון, פת הבאה בכיסנין פירושה כעין יבשים, ולא משנה אם מתובלת או לא, אלא כל שעשוי כעכים יבשים שכוססים אותם, ומנהג העולם לאכול ממנה קמעה נקראת פת הבאה בכיסנין.

להלכה כתב הבית יוסף, כיוון שספק דרבנן לקולא נקטינן כדברי כולם להקל, וכן פסק השולחן ערוך (סימן קס"ח סעיף ז'), וכן פסק הרמ"א כדבריו בדרכי משה.

יוצא לפי זה שכל מאכל שכוססים אותו ברכתו מזונו, אם כן כל מצה שהיא קשה וכוססים אותה יש לברך עליה מזונו וברכת מעין שלוש, ואם כך מדוע אנו מברכים עליה בפסח המוציא?

התשובה לכך, כתב בשו"ת בית דוד (סימן ע' וסימן פ"ג): לפי שעשיית פת הבאה בכיסנין שכוססים אותו, הוא באופן שלאחר שנאפה כהוגן חוזרים ומכניסים אותו לתנור על מנת שיתייבש יותר, או שלכתחילה משהים אותו בתנור אז שיתייבש יפה יפה, אבל מצה אין יבשותה אלא מחמת דקותה ולכן דינה כפת ממש.

לפי זה אומר הרב בית דוד שגם לאחר הפסח יש לברך המוציא וברכת המזון על המצה.

אך כתב עליו החיד"א (במחזיק ברכה סימן קנ"ח אות ה'): שאפשר לחלק, בפסח

אין לנו לחם אחר וזה הלחם שלנו לכן מברכים על המצה ברכת המוציא וברכת המזון, אבל לאחר הפסח אין זה עיקר הלחם, לכן מברכים על המצה מזונו.

וסיים החיד"א: "ורוב המון העם נוהגים לחשב המצה לאחר הפסח כדין כיסנין, ומברכים מזונו ומעין שלוש". וסיים: "אמנם אחר ההשקפה היטב יש לקיים דברי הרב בית דוד, מכל מקום ירא שמיים מהיות טוב לא יאכל מצה לאחר הפסח אלא אם כן קובע סעודתו עליה, שאז מברך המוציא וברכת המזון".

מון הרב עובדיה בספר חזון עובדיה ט"ו בשבט (עמוד ס"א) כתב: "ברכת המצה בכל שאר ימות השנה שנוי במחלוקת הפוסקים, ומנהג הספרדים לברך על המצה לאחר הפסח בורא מיני מזונות ולאחריה ברכה מעין שלוש, על המחיה, ויש להם על מה שיסמוכו.

אלא שהחרדים לדבר ה' נוהגים לאכול את המצה בתוך סעודה של פת, ונפטרים בברכת הפת וברכת המזון, ויש שקובעים סעודה על המצה דהיינו שאוכלים שיעור כמאתיים עשרים גרם ואז מברכים עליה (אחר נטילת ידיים המוציא וברכת המזון. ורוב האשכנזים נוהגים לברך על המצה גם בשאר ימות השנה המוציא וברכת המזון.

וחולה שאינו אוכל פת אלא מצה, מטעמי בריאות, מברך על המצה המוציא וברכת המזון.

דין ברכת מצות רכות מצות יד רכות ועבות, ברכת המוציא וברכת המזון כל השנה, מכיוון שאינם נכססות (להכה ברורה ח"ח סימן קס"ח סעיף כ"ה).

מצה רטובה מצה שהטיבו אותה וכבר אינה נכססת ברכתה המוציא בכל השנה כולה.

מנהגי ומי ספירת העומר

הנישואין בימי העומר.

שמיעת שירים

נכון להחמיר בימי הספירה שלא לשמוע שירים המלווים עם כלי נגינה, או שמיעת כלי שיר מטייפ.

שירה ווקאלית

שירה ווקאלית שמשמיעים בה כעין כלי שיר, מותר לשמוע בימים אלו, בתנאי שהיא לא מביאה לידי ריקוד. (ילקוט יוסף עמוד תמה)

תספורת

פשט המנהג בכל ספרד שלא להסתפר בימי הספירה עד יום ל"ד לעומר בבוקר, ואינם מסתפרים ביום ל"ג בעומר כמנהג האשכנזים, אלא בל"ד לעומר בבוקר. ולאחר מכן מותר להסתפר בכל עת שירצה.

גילוח

החרדים לדבר ה' נזהרים גם לגבי גילוח הזקן, שלא לגלח בימי העומר.

אי"ה השנה יחול ראש חודש אייר בימים שישי ושבט, ונשאלת השאלה, האם מותר להסתפר ולהתגלח בראש חודש אייר שחל ביום שישי, שהרי ישנם שני היתרים להקל, כבוד שבת וכבוד ראש חודש שבאים יחד?

תשובה: גם כשחל ראש חודש אייר ביום שישי, מנהגינו להחמיר שלא להסתפר ולהתגלח, אך מי שמיקל בדבר, אין למחות בידו, שיש לו על מי שיסמוך. אבל השואל יש להורות לו שלא יסתפר. (ילקוט ספיה"ע)

ברכת שהיינו

מותר לברך שהיינו בימי העומר על פרי חדש. אומנם על בגד חדש טוב לחוש ממידת חסידות ולא לברך בימים אלו, [וישנם הסוברים שברכת שהיינו על בגד חדש עדיף לא לברך רק מיום ראש חודש אייר ואילך, ומסתברים דבריהם (הליכות מועד ימי הספירה עמ' תמ"א הערה ל)].

נהגו העם להתאבל על תלמידי רבי עקיבא שמתו, ולהמנע משמחה. אך חשוב להדגיש ששונים דיני אבילות של ימי בין המצרים ותשעת הימים ששם מחמירים יותר היות וזו אבילות על חורבן בית המקדש שחמורה יותר.

נישואין בימי העומר

נוהגים שלא לשאת אישה בפרק זמן זה. ומכיוון שפסקו למות בפרוס עצרת, כלומר, חצי חודש, דהיינו חמשה עשר יום קודם חג השבועות, שהוא ל"ד לעומר, מותרים לישא מאותו יום ואילך. וכן המנהג אצל כל הספרדים ועדות המזרח, ואף ביום ל"ד בבוקר מותר.

אומנם האשכנזים נוהגים כמו שכתב הרמ"א להתיר לעשות נישואין רק בל"ג בעומר. (והמיקל גם בליל ל"ג לעומר יש לו על מה שיסמוך).

נישואין מיום ל"ד לעומר

ישנם דעות, שאין מתירים לערוך נישואין אחרי ל"ד בעומר, מכל מקום המנהג אצל הספרדים בארץ ישראל אינו כן, ומותרים בנישואין מיום ל"ד לעומר והלאה, כדעת מון שקבלנו הרואותיו.

שעת הדחק

בשעת הדחק אפשר לעשות הנישואין בל"ג לעומר בערב, אחר צאת הכוכבים של ליל ל"ד, שבזה יש לומר מקצת היום ככולו, גם בלילה. ומיום זה מותר להם לערוך נישואין בכל יום ויום, וכל עדה תחזיק במנהגיה.

אחר העדה

אם החתן ספרדי והכלה מבנות אשכנז, או להיפך, הולכים בזה אחר העדה של החתן, בין להקל ובין להחמיר. שהכל תלוי בחתן שהוא מחוייב בפריה ורבייה. ובו תלוי עיקר השמחה, ואין הדבר תלוי בכלה.

להחזיר גרושתו

מותר להחזיר גרושתו מן

סדקו את הברקוד המצורף והצטרפו אלינו לאתר "אוד הנד", באתר זה תוכלו לקבל את העלונים מכל השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה באהבה רבה

לדפואה שלומה
דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
מיכל בת רחל

לברכה והצלחה
מרדכי ויפה
מודנו זב"ב
ליאוד זשיר
מודנו

לברכה והצלחה
אלג'דיה
בת מרים
מרים (מידה)
בת רות